MAURICI
BLANCAFORT

President de l'entitat Amics de la Gent Gran

Contra la soledat *Maurici Blancafort (Barcelona, 1969) és al capdavant dels 900 voluntaris de l'entitat Amics de la Gent Gran, que fa 26 anys que treballa perquè cap avi se senti sol. Actualment vetllen perquè 850 persones tinguin algú al seu costat*

"Saps què és morir-te sol a casa sense que ningú se n'adoni?"

SARA GONZÁLEZ

Amb accions com ara vendre roses de feltre, Blancafort s'arremanga perquè l'entitat sigui autosuficient més enllà de les subvencions. CÈLIA ATSET

un llibre
LA BÍBLIA

un color
BLAU MARÍ

una cançó
'WITH OR WHITOUT YOU', D'U2

Per un accident de moto als 19 anys, la seva vida va fer un gir de 180 graus. Volia sentir-se útil a la societat i per això Maurici Blancafort va decidir mirar als ulls d'aquella gent gran invisible, dels que passen la vida mirant en silenci a través d'una finestra i ja no recorden el tacte d'una pell amiga que els demostri que no estan sols.

Per què la vellesa no és un valor en alça en la nostra societat?
El rol de la vellesa ha anat canviant al llarg dels temps. Antigament, en les societats més primitives, el coneixement el tenien les persones grans. Eren les que havien viscut més i, per tant, tenien més experiència i decidien què s'havia de fer en tots els temes. Actualment el coneixement ja no el té la gent gran, sinó que és a tot arreu. Fins i tot els joves tenen disponible la informació i no necessiten per a res l'experiència, que no vol dir que no sigui important. S'ha de donar un nou rol a la gent gran.

Quin pot ser aquest nou rol?
La gent gran és l'argamassa de la construcció. Dins de la societat cada generació és un totxo i qui dóna realment sentit i uneix transversalment la societat és la gent gran. Ells uneixen les diferents generacions. Tenen el temps i la disponibilitat per atendre, ajudar i aconsellar els fills, néts, besnéts i col·laterals. Durant un temps massa llarg ens hem oblidat de la nostra gent gran. I què passa en una societat que deixa que el seu ciment o argamassa es dilueixi? Que cau.

Com hem arribat a viure d'esquena a la gent gran?
El consumisme ha donat com a resultat el materialisme i l'individualisme. A tots ens agrada tenir un bon sou, una bona feina i sortir. No veiem res més enllà. La gent gran aporta com s'ha d'afrontar la vida, tenen a les seves mans el coneixement emocional. I aquest coneixement durant molt de temps s'ha desprestigiat perquè s'ha pensat que no era important. Una societat adulta i cívica és la que cuida aquesta gent i els dóna valor.

La crisi pot capgirar aquesta visió?
Amb la crisi ens hem adonat que tots depenem els uns dels altres i que si cadascú pensa només en les seves coses no ens en sortim. La falta de cooperació porta a l'aturada del sistema. Jo sóc molt optimista. Estem evolucionant cap a una societat en què ens preocuparem més dels nostres perquè una societat que no cuida la gent gran no pot prosperar.

Molts avis amb la seva pensió estan sostenint ara famílies senceres.
Justament el 19 d'octubre fem un congrés en què volem demostrar que la gent gran, lluny de ser una càrrega, està sent un dels grans puntals pel qual l'Estat no s'enfonsa amb l'atur actual. Persones que reben 600 euros són capaces de mantenir tota una família, això sí, amb una subsistència molt bàsica. Es desviuen perquè els seus tinguin el mínim per anar tirant. Molts d'ells han estat molt sols i ara curiosament es donen casos de solidaritat familiar, moltes vegades per interès.

Cada cop hi ha més gent sola?
Cada cop hi ha gent més gran i cada cop hi ha més gent gran sola. És gent que perd els contactes, la capacitat de desplaçament, que no té família o ningú que es preocupi per ells i queden sotmesos a l'aïllament. Ara estem en una fase d'expansió a Catalunya en ciutats com Badalona i Santa Coloma. La majoria ens arriben derivats dels serveis socials i hem detectat moltes necessitats. Per això demanem ajut per aconseguir més voluntaris. Amb la crisi hem tingut una onada de solidaritat important i tenim un grup de jubilats molt actiu, però necessitem més gent.

Quina és la tasca del voluntari?
El nostre programa estrella és el seguiment, oferir un amic a aquesta gent que almenys el visiti dues hores a la setmana i li faci companyia. Hi ha gent a la qual fa anys que ningú li ha fet un petó i no se senten escoltats. És molt trist. A més, els organitzem festes al llarg de l'any i els portem de vacances a l'estiu. En definitiva, els tornem a endollar a la societat.

Els canvieu la vida.
Totalment. Hi ha molts avis que ens diuen que nosaltres som la seva família. Recordo el cas de la Nicolasa, una senyora que era cega i que no tenia cames. Vivia sola a la Barceloneta i se li havien mort els fills. Sempre ens deia que d'ençà que ens va conèixer la seva vida va fer un gir i només pensava en nosaltres.

També ells han canviat la seva...
Als 19 anys vaig tenir un accident de moto molt fort, vaig reflexionar i vaig decidir destinar part del meu temps als altres. Fa 25 anys que sóc a l'entitat i vaig començar fent durant sis anys l'acompanyament d'una dona, la Valentina, una persona amb un caràcter molt complicat. Ara, sent president i tenint parella, la meva feina com a advocat i dos fills, faig de xòfer d'avis i participo en totes les festes. Quan tingui més temps lliure participaré en el programa d'acompanyament a la mort.

Per a això sí que cal una fortalesa emocional molt sòlida. La té?
Saps què és morir-te sol al llit d'un hospital o morir-te a casa teva sense que ningú se n'adoni fins que han passat molts dies? Això passa. Serà dur, però si puc aportar-hi el meu gra de sorra, ho faré.